

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

י"ב שבט

מסכת סוטה פרק ד

או זנה וחללה, דמשגשה חוץ להכשרו, דכתיב (ויקרא טו, טו) "ולא יחלל ורעו" ורעו חלל, והוא אינו חלל כהנת משגשה למינה, ואינו כהן מטמא למתים, דכתיב (שם א) "בני אהרן" ולא בנות אהרן. כהן אוכל בקדשי קדשים, חטאת ואשם ומנחה, ואין כהנת אוכלת בקדשי קדשים, דכתיב (שם ו, יא)

"כל זכר בבני אהרן יאכלהו". כיון שהביא התנא הפרש בין כהן לכהנת, מביא הפרש בין איש לאשה שיר כהן בין לוי בין ישראל, והתנא שיר אלו שמביאין בסוף פרק א דקדושיהו, וגם דיני נדרים. (ח מה בין איש לאשה, האיש פורע את ראשו ופורס את בגדיו אם היה מוצרע, ואין האשה פורעת ופורמת, דכתיב (שם יג, מד) "איש צורע אתו ומו טמא עמו, וכל בגדו יאכלהו", תהיב (שם מה) "והצורע וגו' בגדיו יהיו פרמיו וראשו יהיה פרוע" איש ולא אשה, האיש מדי את בנו הקטן בגזיו, וכל יעלו הנזירות אפלו שגזילו מהלהקה למשה מסיני, ואין האשה מדרת את בנה נזיר, והדהלהק באב הנאמר. האיש שהוא זכר מנצל על מורת אביו, אם מת אביו קודם שהביא הקרבנות וההפריש אביו על מורת אביו, יכול בנה להקריב בקרבנות אביו על מורת שלו, ואין האשה מנצלת את מורת אביו, וגם זה מהלהקה. האיש מוכר את בתו, והוא שגזיל את קטנה, ואין האשה מוכרת את בתה, דכתיב (שמות כ, י) "וכי ימכר איש את בתו" איש ולא אשה. האיש מקדש את בתו ומקבל קדושי בתה, קטנה ונערה אפלו שלא מדעתה, דכתיב (דברים כ, טו) "את בתו נתתי לאיש הוה", ואין האשה מקדשת את בתה, דכתיב ברישא (שם יא) "אמר אבי הנערה" ולא אמה. האיש נסמל ערום, ואין האשה נשקלת ערומה. דכתיב (ויקרא כד, יד) "ורגמו אתו" ולא אומה, ואי אפשר לומר שמעמט נשים מקדשות, דבאלא תהיב (דברים יג, ה) "והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא ומו טמא עמו".

פאקבוים" אלא ללמדנו "אתו" ולא כסותו עליו בשעת הקטילה, אבל אותה בכסותה. ומפרש החוספות י"ט דלא מקרא ליהי אלא הטעם משום בנין, דאמר קרא (ויקרא יח, יח) "אבהת לךשש כמות", ברור לו מיתה יפה. האיש נחלה אחר מיתת בית דין, ואין וירשתה נחלת, דכתיב (ויקרא כ, כב) "ותלית אתו על ערו" ולא אותה. האיש נמכר מגביות, ואין האשה נמכרת מגביות, דכתיב (שמות כ, ב) "ומכרם בגביות" ולא בגביות.

פרק ד (א) ארוסה ושומרת: יבם שקנא לנהו האירוס או היבם, לא נטולת תבתה פשוטא דמבעיה. יבם דהוה שמפיקה קתבה שעל נכסי אחיו. שנאמר (במדבר ה, טו) "אשר תשטה אשה תחת אישה" פרט לארוסה ושומרת יבם, שעדן אינה יושבת תחתיו, ולא נטולת קתבה. שהיא נרמה לאסר את עצמה עליו אלא ששקנא לה, ודמכניא לא תמעטה, דכתיב (שם יב) "דבר אל בני ישראל לרבות ארוסה ושומרת יבם לקנין. שנאמר אחי השומרת, ומפסידה קתבתה שעל נכסי אחיו. אלימה שנשאת לכתן גדול, או גורשה וחלוצה שנשאת לכתן הדייט, וכן ממונת ונתינה שנשאת לישראל, ואי רובת ישראל לממונת ונתינה, בגעוים שנתגורו

מעטין ומפלות, שהיא בעלה מצוי לה בכל עת לתשמיש, מתשעה קבין מוונות ופרישות, לפיכך לא תולד תורה. הוא רבי יהושע היה אומר, חסיד שוטה, כגון הרואה אשה שטובעת בנהר ואומר אסור להסתפל בגשים, ורשע ערום, שעושה תחבולות בערמה לגרם הזק לחברו, גנוז שמסביר שגמיותו לנהו קודם שיבא, שגמיותו חבדו, ואשה פורשה, שעושה כשפים, ומתנהגת בפרישות ונהרדי כדי לרמות העולם בכשפיה, ובשעה שהאשה מקשה ללדת אומרת אלף ואתפלה ומתרת הכשפים, ומכות פורשים, שמפיים עצמם בפתלים ופירות, שמפיים עיניו וצניעו, כגון שהמלה עקב בצד גודל ואינו מרים רגליו מן הארץ, או שמראה בעצמו בעיניו עיניו ומקה ראשו בכתל, או אלו שאין תוכם כפרם מכלי עולם, שאלו הדברים מקפידים מצאיות האדם שהיא עשר הבריות. (א רבי שמעון אומר, אין זכות תולה במה, והוא אומר הכות תולה במים המארים, מדה מחליש אתה את המים כגם כל המים השוהות, שלא ייראו מלוות, ומוציא אתה שם רע על השוהות ששטו, שאומרים עליהן טמאות הן, אלא שמתלה לנה זכות. רבי אומר, הכות תולה במים המארים, אבל אין הזכות עושה שמתא כמו טהרה, ואינה יולדת ואינה משבחת, אלא מתנהגת והולכת בשעשועי אלוהית, לטוב שנה או שנתיה או שלש שנים, כפי הכות שיש לה, כמשנה ד' היא ממה באותה מיתה. ואפשר שרבי לא בא לחלק על תנא קמאי אלא לפשר דבריו ולתרוץ קשיא רבי שמעון (וכן פתח רבי עקיבא איני בדעת תוספות) אבל דעת ר"ש עון תור"ט. (ו) אלא נטמאת מנתחה עד שאלו קדשה ככלי, הרי היא ככל המוחל שנטמא לטפי שקדשו ככלי. ומתנהג ונמצא קשה, וכן הבעות יקנו מנתה אחרת. ואם משקדשה ככלי שנטמא, שכבר קדשו קדשה העוף ואינה יוצאה חלילה, הרי היא אחר שנתקדשה מנתחה ככלי, ושכאז לה עדים שהיא טמאה, ואף על פי שהיא הקדש בטענה, דלא בעלה היה יודע שיש כאן עדים, אם היה מקדשה מנתחה, נשפטה. שלא אמרו מוציאין מקל שרת לחלו, והאומרת איני שוטה, ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ושבעלה בא עליה בדרה, דכל אלו אינן שוהות ולכן אין מקריבין מנתחה, ואינן פירות פיון שקבר קדשו ככלי, ולכן נשפטה. וכל נשים הנשואות להנשים, מנחוחות ונשפוט, ואף על פי שקבר קצין קולחנה ולא נטמאת, דכתיב (ויקרא י, טו) "וקל מנתח כהן קולח תהיה לא תאכל", וברי המנהג משל בעל שזאה כהן, ואין קלה תפילי, מפני שיש לה חלק בה, ולכן הקמין קורב בעצמו על המזבח, והשינוי מקדושים על בית הדין. (ז) בת ישראל נשקנה לכהן, מנתחה נשפטה, וכהנת שנשאת לישראל, מנתחה נאכלת, דמנתח כהן כתיב (שם יג, כה). וכן כהנת שהפריש מנתחה, אין על שיהיה אכלתה או גורשה, ודכהנת אינה נשפטה, כיון כהן מנתח מנתח נאכלת, מנתח כהן אינה נאכלת. כהנת מנתחלת מן התרומה ומן הכהנה, אם נבעלה לפסול

משניות מבוארות

מסכת סוטה פרק ה

י"ב שבט

מבית המדרש יקראו ללמדין, וכתוב (שם ט) "כל תשקה אשתו" בראיה לאישות הכתוב מדרב, ולא נטולת כתבה, שפסיתיהו נרמה לנהו, ולא עדיפה מבית ישראל קשרה. (ב) ואלו לא שוהות אף על פי שבאמרו ראויה לשתייה, ולא נטולת כתבה, האומרת טמאה איני, ושכאז לה עדים שהיא טמאה, והאומרת אדם

מחיקת המנהג אינו שוטה. אלא בעלה אינו משקה, ושבעלה בא עליה בדרה, נטולת כתבתה, כיון שהיא גרם לה שלא תשקת ולא שוהות. מתו בעליהן עד שלא שחו, אף על פי שהיו ראויות לנחלות, בית שמאי אומרים, נטולת כתבה דשטר העומד לגבות כקבוי דמי, ולא שוהות דכתיב (שם טו) "ואברהם האיש את אשתו". וזכית הלל אומרים, לא שוהות ולא נטולת כתבה, מתוך שלא שחו. דכתיבא להו לבית הלל דשטר העומד לגבות הוא קבוי דמי, ובגמרא גרסי לא שוהות או נטולת כתבתה, ופירשו מתוך שלא שוהות לא נטולת כתבה. (ג) אסור לה מקדשת חברו כשפמת בעלה או לשאה, וכן מניקת חברו עד שיהא היתוך בן שתי שנים שהם ימי ההנקה, והבשיל שמבית חברו ומניקת חברו קלה, ולא שוהות ולא נטולת כתבה, דברי רבי מאיר, שחוסר הנושא מקדשת חברו אסור או מניקת חברו, ויצא ילד חזרו עולמית, וברי אינה ראויה לקומה. ותימין אומרים, יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר שני, ונקתה, דהיינו אחר כ"ד חדש. אלימות אשה שאינה יכולה ללדת, חקמה, ושאינה ראויה לילד, ששמתה טוב על עקויות, לא שוהות ונטולת כתבה, דאמר דמצוה לקומן למי שאין לו בנים, דמצוה בפרהי ורביה. ורי ילעיוז אומר, שוהות, דברי יחזקאל, אלא לא אחרת ולפרות ולרבות הימנה, ומתר לקים את האישונה שהיא ראויה לאישות, ושאר כל הנשים או שוהות או לא נטולת כתבה, משנה יתרת ההגים, תוספות. (ד) אשתהו שוהות ומותרת לבעלה, אם נמצאת נקה, וכן להשמיט עד לא חישנין שמא בא עליה באנס, דאן אין המים בודקין אותה ואסורה לכהן, אלא כל שנמצאת נקה מותרת לבעלה כהן, אשת סריס שוטה, דמרתה לו, אפלו אינו מן השמיט, על ידי כל הערות

מקנאין, בין אם קנא לה מאביה או מאחיה ונקתרה עמו, משקה אותה, חוץ מן פחות חותם מנו"ט שנים, שאין ביאחא ביאה, כך פרש רבינו. ור"ע פירש שפחת דהיינו ימים ימים אחד, דכתיב (שם ט) "ושכב איש" ולא אהו, וממני שאינו איש, דהיינו בהמה, אין מקנאין עליה, שאין זכות להבהמה. (ה) ואלו שביית דין מקנאין להן, אם בית דין ראוין שמתנהגת בפרישות, מי שמתרשש בעלה שריית קשותו, או נשתטה בעלה, או שהיה בעלה חבוש בבית האסורין, לא להשקותה אמרו שמתקנאין לה, ולא בעינן (שם ט) "והביא האיש את אשתו", אלא לפסקה מתכתבה. רבי יוסי אומר, אף להשקותה מקנאין לה, דהיינו לכשיצא בעלה

ולא נטולת כתבה: (ב) ואלו לא שוהות ולא נטולת כתבה. האומרת טמאה איני, ושכאז לה עדים שהיא טמאה, ותאומרת איני שוטה. אמר בעלה איני משקה, ושבעלה בא עליה בדרה, נטולת כתבתה וכל שוטה. מתו בעליהן עד שלא שחו, בית שמאי אומרים, נטולת כתבה ולא שוהות. וזכית הלל אומרים, לא שוהות ולא נטולת כתבה: (ג) מעקרת חברו ומניקת חברו לא שוהות ולא נטולת כתבה, דברי רבי מאיר. ותיקמים אומרים, יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר זמן. אלונית וזקנה ושאניה ראויה לילד, לא שוהות ולא נטולת כתבה. אילעיוז אומר, יכול הוא לשאה אשה אחרת ולפרות ולרבות הימנה. ושאר כל הנשים, או לא שוהות ולא נטולת כתבה: (ד) אשת כהן שוהה ומותרת לבעלה, אשת סריס שוטה. על ידי כל הערות מקנאין, חוץ מן הקטן, וממי שאינו איש: (ה) ואלו שביית דין מקנאין להן, מי שנתהרש בעלה או נשתטה, או שהיה חבוש בבית האסורין, לא להשקותה אחר, אלא לפסקה מכתבתה. רבי יוסי אומר, אף להשקותה, לכשיצא בעלה מבית האסורין וקנה:

פרק ה (א) כשם שהמים בודקין אותה, כך המים בודקין אותה, שנאמר (במדבר יב, כבא, וכא) "כשם שאסורה לבעל, כך אסורה לבעול, שנאמר (שם) נטמאה, ונטמאה, דברי רבי עקיבא. אמר רבי יהושע, כך היה דורש זכריה בן השקב. רבי אומר, שני פעמים האומרים בפרשה אם נטמאה נטמאה, אחד לבעל ואחד לבעול: (ב) בו ביום דרש רבי עקיבא, ותקרא (שם) "וכל כלי חרש אשר יפל ממה, אל תבטו כל חרשים, למד על כך שני ששטמא את השלישי. אמר רבי יהושע, מי יגלה עפר מעיניו, רבן יוחנן בן זכאי, שהיית אומר, עתיד דור אחר לטהר כפר שלישי, שאין לו מקרא מן התורה שהוא טמא, והלא עקיבא תלמידך מביא לו מקרא מן התורה שהוא טמא, שנאמר, כל אשר בתוכו יעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו', ואמר אחר (שם) אומר מקור העיר והוצפה אלף אמה סביב, או מקרא לומר אלף אמה, שכבר נאמר אלפים אמה, ואי אפשר לומר אלפים אמה, שכבר נאמר אלף אמה, הא כיצד, אלף אמה הגלילי אומר, אלף אמה מגרש ואלפים אמה שדות ורבימים:

אמר, שנאמר (במדבר יב, כבא, וכא) "כשם שאסורה לבעל, כך אסורה לבעול, שנאמר (שם) נטמאה, ונטמאה, דברי רבי עקיבא. אמר רבי יהושע, כך היה דורש זכריה בן השקב. רבי אומר, שני פעמים האומרים בפרשה אם נטמאה נטמאה, אחד לבעל ואחד לבעול: (ב) בו ביום דרש רבי עקיבא, ותקרא (שם) "וכל כלי חרש אשר יפל ממה, אל תבטו כל חרשים, למד על כך שני ששטמא את השלישי. אמר רבי יהושע, מי יגלה עפר מעיניו, רבן יוחנן בן זכאי, שהיית אומר, עתיד דור אחר לטהר כפר שלישי, שאין לו מקרא מן התורה שהוא טמא, והלא עקיבא תלמידך מביא לו מקרא מן התורה שהוא טמא, שנאמר, כל אשר בתוכו יעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו', ואמר אחר (שם) אומר מקור העיר והוצפה אלף אמה סביב, או מקרא לומר אלף אמה, שכבר נאמר אלפים אמה, ואי אפשר לומר אלפים אמה, שכבר נאמר אלף אמה, הא כיצד, אלף אמה הגלילי אומר, אלף אמה מגרש ואלפים אמה שדות ורבימים:

אפלו בתרומה, מפני שאין לו מקרא מן התורה שהוא טמא, והלא עקיבא תלמידך מביא לו מקרא מן התורה שהוא טמא אף בחליו, שנאמר (שם) "כל אשר בתוכו טמא. (ג) בו ביום דרש רבי עקיבא את הנאמר בעיר הלוי שישנו להם בארץ ישראל, (במדבר יח, ה) "מיתות מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה" וגו', ומקרא אחר אומר (שם ז) "מקור העיר וחוזה אלף אמה סביב". אי אפשר לומר אלף אמה, שכבר נאמר אלפים אמה, ואי אפשר לומר אלפים אמה, שכבר נאמר אלף אמה, הא כיצד, אלף אמה הגלילי אומר, אלף אמה מגרש ואלפים אמה שדות ורבימים: